

רע"פ 6512/16 - עודד המאירי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
רע"פ 6512/16

כבוד השופט ח' מלצר
עודד המאירי

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בנצרת (הרכב כב' השופטים: א' קולה (אב"ד),
י' שטרית, ס' דבור) ב-ע"פ 10004-03-16 מתאריך
05.07.2016

עו"ד משה גלעד

בשם המבקש:

עו"ד ורדה חלאוה

בשם המשיבה:

החלטה

1. בפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית משפט המחוזי בנצרת (כב' השופטים: א' קולה (אב"ד), י' שטרית, ס' דבור) ב-ע"פ 10004-03-16 מתאריך 05.07.2016, במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בבית משפט השלום בנצרת (כב' השופט ח' סאבג) ב-ת"פ 1397/07, אך בצד זאת התקבל ערעורו כנגד גזר הדין, כך שעונשו הועמד על 6 חודשי מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח, 10 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים לבל יעבור על אחת העבירות בהן הורשע, וקנס בסך של 150,000 ש"ח, או 50 ימי מאסר תמורתו.

אביא להלן את הנתונים הדרושים להכרעה בבקשה.

רקע

2. בתאריך 25.02.2007 הוגש כנגד המבקש וכנגד מאיר ביטון (להלן: ביטון) וציון סבג (להלן: סבג) כתב אישום עמוד 1

לבית משפט השלום בנצרת (להלן: ההליך הראשון).

3. בתאריך 05.03.2008, המבקש וביטון הורשעו, על פי הודאתם, במיוחס להם בכתב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון (להלן: הסדר הטיעון הראשון). בהתאם לכך, בית משפט השלום הנכבד הרשיע את המבקש בעבירות של: קבלת שוחד, עבירה לפי סעיף 290 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); מרמה והפרת אמונים, עבירה לפי סעיף 248 לחוק, והפרט האיסור בדבר זיקה פרטית, עבירה לפי סעיף 278 לחוק, ואילו ביטון הורשע בעבירה של מתן שוחד, עבירה לפי סעיף 291 לחוק.

4. בתאריך 17.03.2008, טרם שנשמעו הטיעונים לעונש - המבקש וביטון הגישו לבית המשפט השלום הנכבד בקשה לחזרה מהודיה. בתאריך 09.04.2008 בית משפט השלום הנכבד דחה את הבקשה, בקובעו כי: "מדובר בהודאה שניתנה, גם אם לאחר חיבוטי נפש רבים, בתום חודשים של מחשבה, לאחר שיקול דעת מעמיק, בכנות ומתוך הבנה מלאה ומודעות לכל משמעויות ההודאה" (ראו: שם, בפסקה 13).

5. בתאריך 05.06.2008, לאחר שנשמעו הטיעונים לעונש - בית משפט השלום הנכבד גזר את דינם של המבקש וביטון, והשית על המבקש את העונשים הבאים: 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור על אחת העבירות שבהן הורשע, וקנס בסך 20,000 ש"ח.

6. המבקש וביטון ערערו על הכרעת הדין וכן על גזר הדין בפני בית המשפט המחוזי הנכבד. המשיבה מצידה ערערה על קולת עונשו של המבקש ועל כך שלא נקבע שיש במעשיו משום קלון.

בתאריך 30.12.2008 בית המשפט המחוזי הנכבד קיבל את ערעורם של המבקש וביטון על הכרעת הדין והתיר להם לחזור בהם מהודייתם. בהתאם לכך התיק הוחזר לבית משפט השלום הנכבד לצורך שמיעת הראיות והכרעת דינו של המבקש מחדש (להלן: ההליך השני).

7. בתאריך 11.02.2015, כשש שנים לאחר שהוחזר התיק לבית משפט השלום הנכבד ובעקבות שמיעת ראיות - הצדדים הגיעו להסדר טיעון נוסף (להלן: הסדר הטיעון השני), במסגרתו המבקש וביטון הודו במיוחס להם בכתב אישום שתוקן פעם נוספת (להלן: כתב האישום המתוקן). במסגרת זו, המבקש הודה בעבירות הבאות: מרמה והפרת אמונים, עבירה לפי סעיף 248 לחוק; קבלת דבר במרמה, עבירה לפי סעיף 415 רישא לחוק והפרת איסור זיקה פרטית, עבירה לפי סעיף 278 לחוק.

8. זה המקום לציין כי במסגרת כתב האישום המתוקן יוחסו למבקש סדרה של אירועים שהתרחשו בין השנים 1998-2002. בתמצית נאמר כי לפי הנטען - המבקש היה מנהלה ובעליה של חברת "שקד בתי עץ בע"מ" (להלן: חברת שקד), ובמקביל לכך, המבקש היה גם פעיל במפלגת הליכוד בעיר צפת. עוד נטען כי ביהמבקש לבין ביטון וסבג (להלן: השלושה) היתה חברותאישיתרבשנים, במהלכה, הם עסקוגםבמיזמים משותפים, בהםנטלוחלקקבלניסויזמים.

על פי הנטען בכתב האישום המתוקן, בסוף שנות ה-90 נרקמה בין השלושה יוזמה להקמת מיזם משותף, במסגרתו ביטון, שהיה באותם ימים לבעליה ומנהלה של חברת סביוני כנען בע"מ (להלן: חברת סביוני כנען), אשר עסקה ביזמות ובניה – סייע למבקש להגיע למשרה פוליטית בכירה בעיר צפת, וזאת, כך נטען, בין השאר, כדי לקדם את עסקיהם המשותפים. בהקשר זה אוזכר פרויקט בניה גדול (להלן: הפרויקט), בשטח אדמה, אשר נרכש על ידי ביטון בסמוך לעיר צפת (להלן: השטח), ושבמסגרתו – הקמת המבנים בשטח אמורה היתה להתבצע על ידי חברת שקד.

9. בכתב האישום המתוקן נאמר עוד כי בשנת 1998 המבקש מונה לתפקיד סגן עיריית צפת וממלא מקום ראש העיר. עוד נטען כי המבקש הציג מצג שווא לפיו חדל מלעסוק בעסקי הבניה, וכי במקום חברת השקד הוקמה חברת "בניה מתקדמת – ש.ק.ד. מילניום בע"מ" (להלן: חברת ש.ק.ד.), והניהול בה הועבר באופן פורמאלי לידי אחיו של המבקש. עם זאת לפי הנטען בכתב האישום המתוקן, המבקש המשיך בפועל בניהול חברת ש.ק.ד. גם בעת שכהן כעובד ציבור, והיה למעשה הבעלים של חברה אחרונה זו, תוך שהוא ממשיך לקדם את הפעילות העסקית בפרויקט.

נטען שם עוד כי בשנת 2000 – ביטון פנה לסוכנות היהודית והציע לאכלס עולים מאתיופיה במבנים שהוקמו בפרויקט. במרץ שנת 2001, על פי הנטען, מונה המבקש לראש עיריית צפת, וכיהן כיו"ר הוועדה לתכנון ובניה של עיריית צפת. עוד נטען כי במהלך כהונתו – המבקש תמך וקידם את הפרויקט, תוך הפעלת לחץ על גורמי ממשל שונים, וזאת מבלי לחשוף את עניינו האישי במכלול. בתאריך 28.02.2002, כך נטען, נחתם חוזה בין הסוכנות היהודית לבין חברת סביוני כנען, בגידרו חברת סביוני כנען התחייבה לספק 280 יחידות דיור, תוך כשישה שבועות מיום החתימה, כאשר המבנים יושכרו לטובת שיכון העולים, וזאת תמורת סכום העולה על 30,000,000 ש"ח.

10. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, חברת ש.ק.ד. החלה בבניית יחידות דיור בשטח, בניהולו השוטף של ביטון, שנשא בעלויות הבניה בתקופה האמורה. במסגרת הפרויקט, ביטון הזדקק להיתרי בניה מהירים מועדות התכנון, כדי לעמוד בלוח הזמנים הקצרים שנקצבו להשלמת הבניה. בהקשר זה נאמר כי המבקש טיפל בבקשות אלו בעצמו כיו"ר רשות רישוי, אף שלא היתה לו סמכות לכך. במסגרת זו, כך נטען, ניתנו היתרי בניה לפרויקט בניגוד לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965, ובהיעדר תכנית מפורטת, או פטור לכך מהוועדה מחוזית, חרף כך שלא ננקטו הליכים מתאימים לאישור "שימוש חורג" בשטח, ותוך אישור, ללא סמכות, כי חלק מהיחידות יבנו בחריגה מקו בניין.

11. בתאריך 11.02.2016, בית המשפט השלום הנכבד הרשיע את המבקש וביטון בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום המתוקן.

12. בתאריך 20.01.2016 בית משפט השלום הנכבד גזר את דינם של המבקש וביטון. בית משפט השלום הנכבד קבע בעניינו של המבקש מתחם ענישה, שנע, בנסיבות, בין תקופת מאסר קצרה הניתנת לריצוי על דרך של עבודות שירות, לבין 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל. לאחר איזון שיקולי הענישה השונים הושתו על המבקש העונשים הבאים: 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל, 10 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור על אחת העבירות שבהן הורשע למשך שלוש שנים, וקנס בסך של 150,000 ש"ח, או 50 ימי מאסר תמורתו.

13. בתאריך 06.03.2016 המבקש ערער על הכרעת הדין ועל גזר הדין, וביקש לאפשר לו לחזור בו מהודייתו. לטענת המבקש, הופעל עליו לחץ בלתי הוגן על ידי בית משפט השלום הנכבד ועל ידי סניגורו דאז, אשר הובילו אותו, לטענתו, להודות במה שלא עשה. המבקש טען בהקשר זה כי במסגרת שלב הטיעונים לעונש הוא ציין כי: "אני חושב שאני זכאי, לא יכולתי לחיות עם הרשעה ובטח לא של קבלת שוחד..." (ראו: עמ' 327 לפרוטוקול מתאריך 17.11.2015; בהערת אגב יצוין כי המבקש לא הורשע בלקיחת שוחד, אלא באמור בפסקה 7 שלעיל). המבקש טען עוד כי לא הבין את שהודה בו, וכי היה על בית משפט השלום הנכבד לבדוק האם הודאתו היתה הודאת אמת. עוד נטען כי בית המשפט השלום הנכבד, שגה בכך שלא נתן דעתו, לשיהוי הבלתי מוצדק, לגישתו, בהגשת כתב האישום נגדו, כמו גם להתמשכות ההליכים בתיק זה, אשר נמשכו בסה"כ על פני כ-15 שנים. המבקש טען בנוסף כי בית משפט השלום סטה מהמסגרת העובדתית עליה הוסכם במסגרת כתב האישום המתוקן, בו הודה.

14. המשיבה טענה, מנגד, כי דין הערעור להידחות, תוך שהיא סומכת את ידה על הכרעתו של בית משפט השלום הנכבד.

15. בתאריך 05.07.2016 בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את ערעורו של המבקש לעניין הכרעת הדין. במסגרת פסק הדין נקבע כי המבקש הינו אדם משכיל, היודע להתבטא היטב והיה מעורב באופן פעיל בכל גלגולי המשפט שהתנהל בעניינו, והליכי הודאה וחזרה מהודאה מוכרים לו היטב עוד מההליך הראשון. כמו כן נקבע כי המבקש היה מיוצג בהליך, וכי כתב האישום המתוקן הוקרא והוסבר לו, וכי הוזרר לגבי נפקות הסדר הטיעון. בית המשפט המחוזי הנכבד קבע עוד כי רק כאשר המבקש הבין כי העונש שהושת עליו חמור מהעונש שציפה לו – הוא בחר לבקש לחזור בו מהודאתו, והדבר בא לידי ביטוי גם בתצהירו, שם נאמר כי הוא היה נכון לשאת במסגרת הסדר הטיעון השני בעונש של עבירות שירות. נוכח האמור נקבע כי עיקר טרזוניותו של המבקש הינה על חומרת עונשו ולא על הפגם שנפל, לטענתו, בהודאה. עוד נקבע כי לא הופעל על המבקש לחץ פסול וכי החלטתו להגיע להסדר הטיעון השני בחלוף כ-6 שנים מתחילת ההליך השני, ולאחר שנשמעה פרשת ההגנה – מעידה אף היא על מודעות לדברים. לבסוף נפסק כי גם סניגורו של המבקש לא ראה בדבריו, במסגרת הטיעונים לעונש, כחזרה מהודאה.

באשר לאמירות השונות של המבקש במסגרת הטיעון לעונש – בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי אין לראות בהן יותר מראייתו הסובייקטיבית של המבקש כי אין, להבנתו, משום פלילים, במעשים שביצע. בנוסף, נקבע כי חזקה על בית משפט השלום הנכבד ששמע את דברי המבקש ממקור ראשון והבין אותם כדבעי, מה גם שהמבקש ידע בהליך הקודם לבקש מפורשות לחזור בו מהסדר הטיעון שהגיע אליו. לפיכך נקבע כי הודייתו של המבקש במעשים שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן בעינה עומדת ומקימה את היסודות הנדרשים להרשעתו.

16. בית משפט המחוזי הנכבד קבע עוד כי קביעותיו של בית משפט השלום הנכבד שזורות כחוט השני בעובדות כתב האישום המתוקן, וכי לא היתה סטייה מהן. עם זאת, נקבע כי בעניין שיקולי הענישה – בית משפט השלום הנכבד שגה בכך שלא נתן משקל מספיק לחלוף הזמן, ונוכח זאת בית המשפט המחוזי הנכבד קיבל את ערעורו של המבקש במובן זה שעונש המאסר שהושת עליו הופחת והועמד על 6 חודשי מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריה, בעוד שיתר העונשים נשארו בעינם, כמפורט בפסקה 1.

מכאן הבקשה שבפני.

טענות הצדדים

17. המבקש חוזר על עיקר טענותיו בערעור וטוען כי מתקיימות בעניינו נסיבות, המצדיקות מתן רשות לערער ושמיעת הערעור ב"גלגול שלישי", מאחר שהתרחש בעניינו עיוות דין. לטענת המבקש, כבר בתחילתו של ההליך השני – בית משפט השלום הנכבד ניסה להפעיל לחץ בדרכים שונות על הצדדים על מנת שיגיעו להסדר טיעון, דבר שהשפיע, לטענתו, גם על המלצת סניגורו בעניין זה. עוד נטען כי לאורך ההליך השני – בית משפט השלום הנכבד רמז לחומרת העונש הצפוי למבקש וליתר הנאשמים באם לא יסכימו להסדר טיעון ויורשעו, אמירות שלטענתו לא תועדו בפרוטוקול. מנגד, בית משפט השלום יצר, לטענת המבקש, מצג כי הסכמה להסדר טיעון תוביל להשתת עונש קל יחסית. נוכח האמור, לשיטת המבקש מתעורר בעניינו ספק של ממש בכנות הודאתו. עוד טען המבקש כי אמירותיו במסגרת הטיעונים לעונש עולות כדי חזרה מהודיה, וכי הן עומדות בסתירה מוחלטת למסכת העובדות שיוחסה לו בכתב האישום המתוקן. המבקש הוסיף וטען כי היה על בית משפט השלום הנכבד לברר עמו אם הודאתו כנה, חופשית ומרצון.

בנוסף לטענת המבקש – העונש שהושת עליו לא מאזן כראוי בין חומרת מעשיו, נסיבותיו האישיות, השיהוי הניכר בהגשת כתב האישום והימשכות ההליכים בעניינו, לתקופה של כ-15 שנים. לשיטתו של המבקש נוכח חלוף הזמן ראוי שריצוי העונש יהיה בדרך של עבודות שירות וכי רכיב הקנס יופחת.

18. המשיבה, טוענת מנגד, כי דין הבקשה להידחות. לטענת המשיבה – עניינו של המבקש כבר נדון בפני שתי ערכאות והוא איננו מעלה שאלה משפטית המצדיקה מתן רשות ערעור. לטענת המשיבה חזקה על המבקש שהודה כבר בעבר בכתב האישום וביקש לאחר מכן לחזור בו מהודייתו, כי הבין את ההשלכות שבהודאה הנוספת בכתב האישום המתוקן, תוך ששקל בזהירות ראויה את ההשלכות להודאה בשלב המאוחר בו נעשתה.

דיון והכרעה

19. לאחר שעיינתי בבקשה, בחומרשצורף לה, ובתגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין בקשת רשות הערעור – להידחות. אביא את הנימוקים למסקנתי זו מיד בסמוך.

20. הלכה היא כי רשות ערעור לשמיעת התיק ב"גלגול שלישי" תינתן, ככלל, רק במקרים בהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים הישירים להליך (ראו: רע"פ 7404/13 חג'בי נ' מדינת ישראל (26.03.2014); רע"פ 3101/05 אבו רמילה נ' מדינת ישראל (25.05.2015) (להלן: עניןאבו-רמילה)). או במקרים שמתגלה בהם אי-צדק בולט, או מתעורר חשש כי נגרם למבקש עיוות-דין (ראו למשל: רע"פ 2581/14 יקותיאל נ' מדינת ישראל (12.02.2015)).

במקרה דנן, עניינו של המבקש איננו מעורר כל שאלה עקרונית המצדיקה מתן רשות ערעור, והבקשה מתמקדת

למעשה רק באופן היישום של ההלכות השונות על נסיבותיו הפרטניות של המבקש. די בכך כדי לדחות את הבקשה.

21. למעלה מן הצורך – אף לגופם של דברים, דין הבקשה להידחות, לאחר שלא מצאתי כי נגרם למבקש עיוות דין אבהיר הדברים להלן.

22. סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ) קובע כי נאשם רשאי לחזור בו מהודאתו בכל שלב של המשפט, וזאת "אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו". בפסיקתנו נקבע כי המבחן לפיו תיבחן הסוגיה הוא "מבחן המניע", קרי, יש לבחון מהי הסיבה לבקשת המבקש לחזור בו מהודאתו – האם מדובר ברצון כן ואמיתי להוכיח את חפותו, או שמא מדובר בפעולה טקטית, אשר נועדה להשיג רווח דיוני משפטי (ראו: ע"פ 6349/11 שניידר נ' מדינת ישראל (10.06.2013)). עוד נפסק כי כדי שתענה בקשה לחזור מהודאה, על המבקש להוכיח את התקיימותן של נסיבות חריגות במיוחד, דוגמת: אי-הבנתו את משמעות הודאתו, או את משמעות הסדר הטיעון (בין היתר, גם על רקע של היעדר ייצוג משפטי), או היעדר אזהרה כי בית המשפט איננו חייב לכבד את הסדר הטיעון (ראו: ע"פ 3227/10 פלוני נ' מדינת ישראל (24.01.2011)). בהקשר זה אף נקבע כי המלצתו של סניגור לנאשם להודות בכתב האישום, תוך הבהרה שאם לא יודה – צפוי לו עונש כבד יותר – אין בה די כדי לעורר ספק שמא לא הודה הנאשם באשמתו מרצונו, או כדי לאפשר לו לחזור בו מהודאתו (ראו: ע"פ 635/05 דענא נ' מדינת ישראל (26.11.2007) וענין אבו-רמילה). הדברים אמורים ביתר שאת כאשר הבקשה לחזור מן ההודאה מוגשת, כבענייננו, לאחר מתן גזר הדין, באופן שמעורר חשש מניצול ההליך הפלילי כאמצעי תמרון, בגדרו מבקש המורשע לבחון את תוצאות ההליך ועל-פיהן להחליט אם לדבוק בהודייתו, או לחזור בו ממנה ולחדש את המשפט (ראו: רע"פ 2292/08 אמסלם נ' מדינת ישראל, בפיסקה 5 (30.03.2009) וענין אבו-רמילה).

23. בענייננו, טענותיו של המבקש נבחנו בכובד ראש על-ידי בית המשפט המחוזי הנכבד, אשר ביסס בהרחבה את נימוקיו לדחייתם. בית המשפט המחוזי הנכבד קבע במסגרת זו כי מדובר ב"תמרון פסול" (בפיסקה 94 לפסק הדין), ואף קבע בהקשר זה כך:

"כזכור, הודייתו של המאירי (המבקש – ח"מ), באה לאחר כשש שנות משפט (בגלגול השני), לאחר שנסתיימה פרשת התביעה ולאחר שהעידו הוא עצמו ו-4 עדי הגנה! כלום יעלה על הדעת, שב"שורת האחרונה", ממש לפני סיום ההליך, אזי יכריע את המאירי (המבקש – ח"מ) "הלחץ"? סבורני כאמור, שאין זו שורת ההיגיון" (בעמ' 22 לפסק הדין).

בית המשפט המחוזי הנכבד הוסיף וקבע עוד כדלקמן:

"גם אם המאירי (המבקש – ח"מ) חשב בראייתו הסובייקטיבית, כי אין במעשיו פלילים, הרי שהודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן מקימה את הרשעתו בעבירות הקמות מכוחן, ולפיכך אין בטענתו זו רבותא לענייננו. המאירי (המבקש – ח"מ) הינו איש משכיל היודע היטב להתבטא, ומקום בו רצה לחזור בו מהודייתו, כך ב"גלגול" הראשון... עשה זאת בשפה ברורה ובהירה. בנסיבות אלו ניתן לחשוש שמא בכוונה עירפל המאירי (המבקש – ח"מ) את דבריו, על מנת שיוכל לטעון בבוא העת, כי למעשה לא הודה, וזאת אם העונש יהיה חמור מדי בעיניו" (שם, בפיסקאות 104-105; ההדגשות שלי – ח"מ).

24. זאת ועוד – קביעתו של בית המשפט המחוזי, לפיה יש לדחות את טענתו של המבקש כי ההודאה שמסר ניתנה שלא באופן חופשי, או שלא מרצון הינה קביעה עובדתית שלא בנקל תתערב בה ערכאת ערעור, מקל וחומר כאשר היא נידונה בפני ערכאה שלישית (ראו: רע"פ 2531/16 מטר נ' יו"ר הוועדה המקומית לתכנון ובניה (02.05.2016); רע"פ 5387/16 אלראזק נ' מדינת ישראל - יו"ר הוועדה המקומית לתכנון ובניה ירושלים (19.09.2016)). לא מצאתי מקום לחרוג מכלל זה בענייננו, בשים לב להשתלשלות הדיונים במכלול, אף כי יתכן ובדיעבד הסתבר כי המבקש אכן טעה בהערכת הסיכון שקיבל על עצמו (כנגד זאת הוא הופטר מהרשעה של קבלת שוחד, בה הורשע במסגרת הסדר הטיעון הראשון).

25. בכל הנוגע לטענותיו של המבקש המכוונות כנגד חומרת העונש, אזכיר את הכלל שלפיו רשות ערעור כנגד חומרת העונש תינתן רק במקרים נדירים במיוחד, שבהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה (עיינו: רע"פ 8527/12 ששון נ' מדינת ישראל (28.11.2012)). נראה כי בנסיבות אין פה חריגה ממדיניות הענישה הנהוגה בעבירות מסוג זה וניתן לומר שגזר הדין הוא מתחשב ואפילו מקל יחסית. בהקשר זה יש להדגיש כי בית המשפט המחוזי הנכבד שקל את כל הנסיבות הרלבנטיות ובחן כראוי את האיזונים שביצע בית המשפט השלום הנכבד בין חומרת העבירות בהן הורשע המבקש על פי הודאתו מחד גיסא לבין נסיבותיו האישיות של המבקש ועבור הזמן מאידך גיסא, ואף הפחית מרכיב המאסר חודשיים ימים. לא מצאתי איפוא טעם טוב להתערבות בקביעות אלו ב"גלגול שלישי".

26. נוכח כל האמור לעיל – הבקשה נדחית.

המערער יתייצב לפיכך לריצוי עונש המאסר שנגזר עליו – בתאריך 04.12.2016 עד השעה 10:00 (ארכה זו ניתנת לו לצרכי התארגנות, ובמועד זה יפקע צו עיכוב הביצוע עליו הוריתי בתאריך 10.10.2016). ההתייצבות תהיה בבימ"ר קישון, או בבית סוהר אחר על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו של המבקש תעודת זהות, או דרכון וכן עותק מהחלטה זו ומפסק הדין, מושא הבקשה. על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, טלפונים: 08-9787377, או 08-9787336.

ניתנה היום, ט"ז בחשון התשע"ז (17.11.2016).

ש ו פ ט